

թենէն, աս ալ ընթերցողներուն կը թողունք հետեւա-
բանել :

1865-1875 Մանչեսթրի հայ վաճառականներու
վրայ աւելցած էին՝ Օլիվոյ և Սպարթալը, Աբրահամ
Կիւմիւշեան կեսարացի, որ ապա տիրացաւ ժառանգա-
կան մեծ կտակի մը Օլիվոյի կողմէն, և իր սովորեալ
ձեռքբացութեամբ՝ դարձեալ սպառեց կորսընցուց զայն
եւս՝ իր նախկին հարստութեանը պէս, և գնաց չուեց
աշխարհի բոլոր գործերէն՝ չուենեոր վիճակի մէջ, Մկրտիչ
Պէշիքթաշեան՝ ընկերը Պօղոս Դաբրիշեանի՝ որ վար-

Դերփեցին ըզմօր աղիս՝ զանձեշ զոր լա՛ւ քր սուզանել.
Անդէն վաղվազակի ձեռն ի զորձ զուեղըն մամմոնեան՝
Հար պաստաւեաց անդ ի կող լերիներն վէր մի լայնախոց,
Եւ բրեաց յարգանդէ անցի նորուն ըզնոյլս ոսկւոյ :
Մի՛ լիցին զարմանալիք՝ քէ մեծութիւնք ի դժոխս անեմ.
Գեթին է նա յանկազոյն մեծամեծար այնքմ բուեոյ :

ՄԻԼՏՈՆ Ա. արք 624—637

«Mammon led them ou,

Mammon, the least erected spirit that fell
From heaven; for even in heaven his looks and thoughts
Were always downward bent, admiring wore
The riches of heaven's pavement, trodden gold,
Thau aught divine or holy else enjoy'd
In vision beatific. By bim first
Men also, and by his suggestion taught,
Ransack'd the centre, and with impious hauds
Rifled the bowels of their mother earth
For treasures better hid. Soon had his crew
Open'd into the hill a spacious wound,
And digg'd out ribs of gold. Let none admire
That riches grow in hell; that soil may best
Deserve the precions bane.

MILTON'S Paradise Lost book 1.